

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoP/36/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812201226
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3812201226.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov senátu JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Ľubice Bajzovej v právnej veci navrhovateľky K. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. I. XXX/XX, Z. J. proti odporcovi V. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. I. XXX/XX, Z. J., právne zastúpený JUDr. Milanom Sobotom, advokátom so sídlom v Nitrianskom Rudne, Hlavná 659, v konaní o určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 04. októbra 2012, č.k. 12P/11/2012-131, v senáte jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo veci samej **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok okresného súdu v časti náhrady trov konania **m e n í** tak, že odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Navrhovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov **n e p r i z n á v a**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, návrh navrhovateľky o určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky zamietol a súčasne jej uložil povinnosť zaplatiť odporcovi, k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.384,20 eur, do 30 dní právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení uviedol, že návrhom podaným na tunajší súd dňa 26.1.2012 navrhovateľka žiadala, aby súd uložil odporcovi, počnúc dňom 16.8.2010 platiť na jej výživu mesačne sumu 1.000 eur s tým, že nedoplatok na výživnom za obdobie od 16.8.2010, ku dňu právoplatného rozhodnutia súdu, žiadala od odporcu zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Navrhovateľka návrh na začatie konania odôvodnila tým, že je bývalá manželka odporcu, s ktorým má dve deti, ktoré v rozvodovom konaní boli súdom zverené do jej osobnej starostlivosti a odporcovi bolo určené výživné na obe maloleté deti, vyživovacia povinnosť odporcu k ich synovi F., následne bola rozhodnutím súdu zrušená. Uviedla, že ihneď po rozvode manželstva účastníkov, odporca vytvoril proti navrhovateľke negatívne, emotívne prostredie v takom rozsahu, že proti svojej vôli aj s deťmi, opustila ich spoločný rodinný dom a odišla bývať do podnájmu v X., odkiaľ dochádza denne do práce a jej dcéra V. do základnej školy. S odporcom je v súdnom spore vo veci vyporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva (ďalej len „BSM“), pričom v rámci rozdelenia majetku, si oprávnené v tomto spore nárokuje na svoj podiel vo výške 156.893

eur. Odporcu označila za úspešného podnikateľa, ktorý vo viacerých bankových domoch má založené podnikateľské a osobné účty s vysokým obratom, ktorého skutočný príjem nezodpovedá daňovému priznaniu, ale jeho odhadovaný skutočný mesačný príjem je viac ako 3.500 eur. Jeho podnikateľské aktivity sú nadštandardné a tieto vykonáva aj s použitím finančných prostriedkov, ktoré nadobudli počas manželstva a z nevyporiadaného BSM. Nemá ďalšiu vyživovaciu povinnosť, žije len s ich spoločným dieťaťom. Jej mesačný príjem od zamestnávateľa je vo výške 307,81 eur. Odporca na výživu maloletej V., platí mesačne sumu 180 eur. Poukazuje na svoje pravidelné mesačné výdavky, pozostávajúce z nájmu vo výške 300 eur mesačne, z cestovného motorovým vozidlom z X. do Z. J. a späť vo výške 1.300 eur mesačne, nákladov na domácnosť vo výške 400 eur mesačne a na ostatné výdavky (doučovanie maloletej, liečivá, školské potreby a pomôcky, oblečenie, školská družina, strava maloletej, prevádzka motorového vozidla, strava) vo výške 100 eur, považovala svoj nárok v konaní uplatnený za primeraný.

Odporca žiadal návrh navrhovateľky v celom rozsahu, ako nedôvodný zamietnuť. Vo svojom prvom, písomnom vyjadrení k meritu veci uviedol, že navrhovateľka sa svojvoľne, bez akýchkoľvek vážnych dôvodov rozhodla zmeniť svoj pobyt a prenajala si neprímerane drahý 3 - izbový byt, napriek tomu, že v ňom býva len s dcérou V.. Žiadne vážne dôvody nebránia navrhovateľke v tom, aby si svoje bytové potreby riešila bývaním v rodinnom dome a ušetrila tým minimálne 300 eur mesačne. Vyporiadanie ich BSM je predmetom súdneho konania, pričom k dohode o vyporiadaní nedošlo najmä z dôvodu neprímeraných nárokov navrhovateľky. Nie sú pravdivé jej tvrdenia, že ohľadne vyporiadania BSM účastníkov, robil prieskumy. Je pravda, že po rozvode manželstva sa stal spoločníkom v spol. V. team, s.r.o. a K. real s.r.o. Spoločníkom uvedených spoločností, sa stal v priebehu roku 2011 a už z tejto skutočnosti je zrejme, že mu nemôžu plynúť z ich činností značné zisky. Je zamestnaný v spoločnosti V. team, s.r.o. s brutto mesačnou mzdou 317 eur. Poukázal na svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletej V. v sume 180 eur mesačne, ktorú si plní a tvrdil, že na maloletú V. prispieva aj ďalšou sumou 50 eur mesačne, na jej školské stravovanie. Rozporoval tvrdenia navrhovateľky o jej nákladoch na cestovné, vo výške 1.300 eur mesačne a takisto jej náklady na nájomné, v sume 300 eur mesačne považoval za neprímerané. Uviedol, že rodinný dom účastníkov v Z. J., je vzdialený asi 10 minút chôdze od pracoviska navrhovateľky, a preto navrhovateľka má možnosť znížiť svoje náklady na cestovné a nájomné o sumu 1.600 eur mesačne. Poukázal tiež na to, že navrhovateľka má príjem zo zamestnania a teda je schopná sama sa živiť. V konaní nepreukázala také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jej právo požadovať príspevok na výživu rozvedeného manžela.

Ďalej okresný súd v odôvodnení uviedol, že v konaní vykonaným dokazovaním a to vypočítaním účastníkov, svedkov X. V., K. B. a F. Z., oboznámením sa s príjmami a výdavkami účastníkov, výpismi z obchodného registra na spol. K. real s.r.o., J. F., s.r.o. a V. team s.r.o., výpismi zo živnostenského registra na odporcu /č. l. 26, 62/, dohodou o ukončení pracovného pomeru u odporcu /č. l. 42/, daňovými priznaniami za rok 2011 u spoločností K. real s.r.o., V. team s.r.o. a J. F., s.r.o., pokladničnou knihou spoločnosti V. team s.r.o. za rok 2011, obsahom pripojených spisov Okresného súdu Prievidza sp. zn. 12C 77/2010, 13P/96/2010, 11C/4/2011, 16P/5/2011, 16P/52/2012 a ďalšími dôkazmi tvoriacimi obsah spisu, mal súd zistený skutkový stav veci, spočívajúci v tom, že účastníci sú bývalí manželia, ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 12C/77/2010-22 zo dňa 3.6.2010. V totožnom konaní obe, ešte vtedy maloleté deti účastníkov, V. a F., boli zverené do osobnej starostlivosti navrhovateľky a odporcovi bola určená vyživovacia povinnosť na maloletú V. vo výške 180 eur mesačne a na maloletého F. vo výške 220 eur mesačne. Citované rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.8.2010. Vyššie uvedený rozsudok súdu odôvodnenie podľa § 157 ods. 3 O.s.p. neobsahuje, z obsahu spisu je však zrejme, že účastníci si za trvania manželstva nerozumeli pre povahové rozdiely, rozdielny pohľad na život, riešenie životných situácií, keď netrúfali takmer celý čas spoločne, pritom ich citové odcudzenie trvalo dva roky. Dňa 11.1.2011 navrhovateľka podala na súd návrh na vyporiadanie BSM účastníkov. Konanie sa vedie pod sp. zn. 11C 4/2011 a vo veci doposiaľ meritórne rozhodnuté nebolo. Účastníci majú v BSM viacero nehnuteľností i hnuteľných vecí. V predmetnej veci navrhovateľka žiada, aby okrem osobného motorového vozidla Renault Laguna, rok výroby 2001, ktoré osobné motorové vozidlo t. č. navrhovateľka užíva, všetky ostatné veci súd prikázal do výlučného vlastníctva odporcu s tým, že na vyrovnanie podielu, žiada od odporcu zaplatať sumu 164.507,50 eur. Na Okresnom súde Prievidza sa pod sp. zn. 16P/5/2011, vedie na návrh navrhovateľky konanie o zvýšenie vyživovacej povinnosti odporcu, k maloletej dcére účastníkov, V.. V čase vyhlásenia tohto rozhodnutia ešte súd vo vyššie uvedenej veci nerozhodol. Obaja účastníci majú vyživovaciu povinnosť len voči svojej dcére V., ktorá žije spoločne s matkou v nájomnom byte. Navrhovateľka sa

zo spoločnej domácnosti odšťahovala v októbri 2010 aj s maloletou V. z dôvodu, že medzi účastníkmi dochádzalo k nezhodám, najmä kvôli výchove detí. Od marca 2011 bývala navrhovateľka aj so svojou dcérou V. v 3 - izbovom byte v X., za bývanie platila mesačné náklady súvisiace s nájmom a inkasom spolu vo výške 300 eur. Od 1.9. 2012 býva so svojím priateľom u jeho rodičov v X.. Navrhovateľka je zamestnaná v spoločnosti J. F., s.r.o., so sídlom v Z. J., kde za obdobie od decembra 2010 do novembra 2011 bol jej priemerný čistý mesačný príjem vo výške 307,81 eur. Hoci v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 16P/52/2012 navrhovateľka tvrdila, že jej cestovné náklady do zamestnania osobným motorovým vozidlom sú vo výške 200 eur mesačne, pretože z X. dochádza do Z. J., kde aj maloletú V. vozí do školy autom, v konaní spočiatku tvrdila, že tieto náklady sú vo výške 1.300 eur mesačne. Až v priebehu konania navrhovateľka k týmto nákladom uviedla, že sú vo výške 200 eur mesačne. Pokiaľ ide o výhrady odporcu týkajúce sa bydliska navrhovateľky, keď odporca tvrdil, že mohla zostať bývať aj v ich spoločnom rodinnom dome, navrhovateľka uviedla, že pre zlé vzťahy medzi účastníkmi to možné nebolo. Pokiaľ ide o bývanie, toto si hľadala v obvode svojho zamestnania a tie byty, ktoré boli k dispozícii, boli v oveľa horšom stave, ako byty v X., pričom nájomné bolo v podstate v takej istej výške ako v prípade bytu, ktorý mala od priateľky v nájme. S účinnosťou od 1.9.2012 sa navrhovateľka aj s maloletou dcérou presťahovala do X. k priateľovi z dôvodu, že z nájmu bytu v X. dostala výpoveď, keďže neplatila riadne a včas nájomné pre nedostatok peňazí. V súčasnosti z X. dochádza do Z. J. do zamestnania, pričom náklady na cestovné má vo výške asi 200 eur mesačne. Býva t.č. u rodičov svojho priateľa, kde majú samostatné bývanie v prístavbe, pričom rodičom priateľa platí za bývanie mesačne sumu 100 eur. Odporca býva v spoločnom rodinnom dome účastníkov, aj s dospelým synom F.. Do júna 2011 podnikal, bol jedným z dvoch spoločníkov spoločnosti J. F., s.r.o. a následne od júna 2011 založil novú spoločnosť V. team s.r.o., so sídlom v Z. J., v ktorej spoločnosti je výlučným spoločníkom. V tejto spoločnosti podniká v oblasti stavebnej činnosti, má zamestnaných 8 zamestnancov, vrátane svojho syna, ktorý zarába minimálnu mzdu. V minulosti bol odporca spoločníkom takisto v spoločnosti K. real s.r.o., v ktorej vlastnil 30 % - ný obchodný podiel, ktorý previedol na ďalšieho spoločníka spoločnosti v roku 2012 za sumu 1 euro. Mesačné náklady v mieste bydliska platí vo výške 164 eur, spláca pôžičku Štátnemu fondu rozvoja bývania vo výške 50 eur mesačne a takisto hypotekárny úver na dom vo výške 497,07 eur, ktorý si brali obaja účastníci približne pred štyrmi rokmi na dobu splatnosti 15 až 20 rokov. V konaní vedenom pod sp. zn. 16P 52/2012 odporca uviedol, že spoločnosť, ktorej je vlastníkom, má vo vlastníctve i osobné motorové vozidlo Fiat Dublo, r. v. 2006, ktoré má hodnotu asi 3.000 eur. Spoločnosť ďalej vlastní výrobné zariadenia v hodnote spolu približne 8.000 eur a tiež tovar v hodnote asi 10.700 eur. Spoločnosť mala však i neuhradené záväzky v hodnote asi 509.000 eur ku koncu roka 2011 a v súčasnosti asi vo výške 32.000 eur. Uviedol, že v roku 2009, 2010 mal príjem z podnikateľskej činnosti asi vo výške 300 až 400 eur mesačne. Z výpisu z účtu odporcu, mal súd preukázané, že platí inkasné poplatky vo výške 112,20 eur + 46,97 eur a za elektriku 58 eur mesačne. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti J. F., s.r.o. mal súd preukázané, že odporca bol spoločníkom v tejto spol. od 1.10.2005 do 19.1.2012 spolu s F. Z., ktorý sa stal výlučným spoločníkom tejto obchodnej spoločnosti. Z daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby spol. J. F., s.r.o. za rok 2009 mal súd preukázané, že výsledok hospodárenia pred zdanením v tejto spoločnosti bol 4.375,54 eur, základ dane 5.709,90 eur a daňová povinnosť 1.084,22 eur, súčet prevádzkových finančných a mimoriadnych výnosov 281.620,05 eur, súčet prevádzkových finančných a mimoriadnych nákladov 277.244,51 eur a výsledok hospodárenia pred zdanením bol vo výške 4.375,54 eur. Z ďalšieho daňového priznania spoločnosti J. F., s.r.o. za rok 2010 súd zistil, že súčet prevádzkových finančných a mimoriadnych výnosov uvedenej spoločnosti bol vo výške 405.370,05 eur, súčet prevádzkových finančných a mimoriadnych nákladov vo výške 406.030,41 eur a výsledok hospodárenia pred zdanením - 660,36 eur, základ dane 1.226,99 eur a daň na úhradu vo výške 233,12 eur. Z daňového priznania tejto spoločnosti za rok 2011 mal súd zistené, že súčet prevádzkových a mimoriadnych výnosov mala uvedená spoločnosť vo výške 292.347,48 eur, súčet prevádzkových finančných a mimoriadnych nákladov vo výške 294.636,26 eur a výsledok hospodárenia pred zdanením - 2.288,78 eur, základ dane + 281,68 eur a daň vo výške 53,51 eur. Z daňového priznania k dani z príjmov spol. V. K., s.r.o. z rok 2011 mal súd preukázané, že táto obchodná spoločnosť mala súčet prevádzkových finančných a mimoriadnych výnosov vo výške 208.910,53 eur, súčet prevádzkových finančných a mimoriadnych nákladov vo výške 207.720,40 eur, výsledok hospodárenia pred zdanením vo výške 1190,13 eur, základ dane 3.670,81 eur a daň na úhradu vo výške 697,45 eur. Z výkazu ziskov a strát spol. V. K., s.r.o. za rok 2011 bolo preukázané, že obchodnú maržu z predaja tovaru mala uvedená spoločnosť vo výške 33.893 eur, tržbu z predaja vlastných výrobkov a výroby 31.881 eur, náklady na výrobu, spotrebu 40.969 eur, pridanú hodnotu 24.805 eur, osobné náklady /mzdové náklady, náklady na sociálne poistenie, dane/ 21.854 eur a výsledok hospodárenia z hospodárskej činnosti 1.353 eur, výsledok hospodárenia z finančnej činnosti - 163 eur a výsledok hospodárenia z bežnej činnosti pred

zdanením 1.190 eur a výsledok hospodárenia bežnej činnosti po zdanení 492 eur. Z výkazu ziskov a strát v tejto spoločnosti za obdobie od januára 2012 do júla 2012 mal súd preukázané, že tržby z predaja tovaru boli vo výške 109.348 eur, náklady vynaložené na obstaranie predaného tovaru vo výške 83.708 eur, obchodnú maržu 25.640 eur, tržby z predaja vlastných výrobkov 27.387 eur, náklady na výrobu, spotrebu vo výške 29.623 eur, pridaná hodnota 23.404 eur a osobné náklady (mzdové náklady, odmeny členov orgánov spoločnosti, náklady na sociálne poistenie, dane) 26.511 eur, ostatné výnosy z hospodárskej činnosti vo výške 3.061 eur a výsledok hospodárenia z hospodárskej činnosti - 595 eur, výsledok hospodárenia z finančnej činnosti - 271 eur a výsledok hospodárenia z bežnej činnosti po zdanení - 866 eur. Zo zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 16.1.2012 uzavretej medzi prevodcom, teda odporcom a nadobúdateľom, F. Z., v obchodnej spoločnosti J. F., s.r.o. so sídlom Z. J. mal súd preukázané, že podľa tejto zmluvy odporca previedol na F. Z. svoj obchodný podiel vo výške 50 % k základnému imaniu spoločnosti, ktorý mal hodnotu 6.640 eur za sumu 1 euro. Z daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2011 mal súd u odporcu zistený úhrn jeho príjmov od všetkých zamestnávateľov vo výške 4.251,39 eur. Základ dane 3.686,08 eur a samotná daň 25 eur /č. l. 51 spisu sp. zn. 16P 52/2012/. Z vyjadrení spoločností J. F., s.r.o., K. real s.r.o. a V. K. s.r.o. mal súd zistené, že podiel na zisku v týchto spoločnostiach za rok 2011 odporcovi vyplatený nebol. Priemerný čistý mesačný príjem u matky za rok 2011 bol vo výške 307,71 eur. Podľa tvrdenia navrhovateľky, aby mohla vyžiť, pomáhajú jej iné osoby. Matka jej mesačne pomáha asi do sumy 300 eur /nájom, robí nákupy/ a pomáhajú jej aj iní ľudia, ktorých nechcela menovať a ktorí podľa jej vyjadrenia jej mesačne vykryjú náklady v celkovej výške asi 2.200 eur. Z vyjadrenia navrhovateľky na pojednávaní mal súd takisto jednoznačne zistené, že návrh na začatie konania si navrhovateľka podala z dôvodu, že odporca robí prietahy v konaní o vyporiadanie ich BSM. Z peňazí, ktoré sú stále v BSM, by si mohla kúpiť dom a na peniaze od odporcu, by odkázaná nebola. V X., kde t. č. býva, nemá možnosť sa zamestnať. Neverila odporcovi, že má len ten príjem, ktorý vydokladoval. Odporca skončil svoj pracovný pomer v spoločnosti J. F., s.r.o. k 31.5.2011. Od 1.6.2011 je zamestnaný v spoločnosti V. team s.r.o. s priemerným čistým mesačným príjmom 317 eur. Za obdobie od júna 2011 do marca 2012 bol jeho priemerný čistý mesačný príjem u súčasného zamestnávateľa vo výške 277,20 eur. U spoločnosti J. F., s.r.o. v období od januára do mája 2011 zarobil priemerne 345,40 eur mesačne. Na pojednávaní pred súdom tvrdil, že jeho príjem pozostáva len zo mzdy vo výške 270 eur a aby mohol hradiť náklady, ktoré v súčasnej dobe má vo výške 891 eur, mesačne si musel zobrať pôžičku od brata a od rodičov vo výške po 5.000 eur. Z výpovede svedka X. V., brata odporcu, mal súd zistené, že na začiatku roku bratovi požičal sumu 5.000 eur, v súvislosti s podnikaním. Tieto peniaze mu brat nevrátil. Dohoda bola taká, že mu ich vráti vtedy, keď peniaze bude mať. Vie, že nejaké peniaze poskytli odporcovi aj jeho rodičia. V súčasnosti pracuje u odporcu, ktorý mu vypláca mzdu vo výške 370 eur brutto. Pracuje u neho 2 roky, predtým bol nezamestnaný. Výpoveď svedka navrhovateľka namietala, jeho tvrdenia považovala za nepravdivé, s poukazom na jeho nízky príjem v minulosti. Z výpovede svedkyne, K. U., matky navrhovateľky, mal súd zistené, že svojej dcére i v súčasnosti finančne a naturálne vypomáha. V minulosti navrhovateľka bývala v podnájme, finančne jej to nevychádzalo, priemerne mesačne prispievala dcére sumou 100 eur. Ako rodič, dcére i vnúčatám dávala v minulosti rôzne darčeky a 2 až 3 - krát do týždňa im poskytovala obed. Z výpovede svedka F. Z. mal súd zistené, že navrhovateľka u neho robí účtovníčku a s odporcom spolu dlhé roky spolupracoval. Obaja mali svoju prácu, preto si firmu rozdelili. V spol. J. F., s.r.o. je v súčasnosti jediným spoločníkom, posledné dva roky fungovali s odporcom tak, že odporca mal už svoje vlastné stredisko v spoločnosti a jediné čo si rozdelili, bol majetok spoločnosti, vrátane strojov spoločnosti. O financie v danom prípade nešlo, išlo o rozdelenie hmotného majetku v spoločnosti J. F.. Navrhovateľka pracuje u neho na plný úväzok, okrem toho nepoberá žiadne odmeny, žiadne náhrady a takisto žiadne naturálie, jej priemerný čistý mesačný príjem je vo výške 300 eur.

S odkazom na ust. § 77 ods. 1 zák.č. 36/2005 Z.z. (Zákon o rodine) ust. § 72 ods. 1, § 72 ods. 2, § 72 ods. 3 Zákona o rodine, súd v odôvodnení ďalej uviedol, že hoci z vykonaného dokazovania bolo zistené, že odporca je výlučným vlastníkom obchodnej spoločnosti, ktorá má pomerne značný obrat a takisto je zamestnaný, aj keď len s minimálnym mesačným príjmom, neboli splnené podľa právneho názoru súdu podmienky k tomu, aby súd odporcovi uložil povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky akýmikoľvek pravidelnými mesačnými platbami. Z vykonaného dokazovania totiž súd jednoznačne zistil, že obaja účastníci sú bezpodielovými spoluvlastníkmi majetku na vyporiadaní ktorého sa nedohodli, na základe čoho, sa na súde vedie konanie o vyporiadanie ich BSM po rozvoze manželstva. V uvedenom konaní, si navrhovateľka voči odporcovi uplatňuje titulom vyrovnania podielov sumu presahujúcu 150.000 eur. Ďalej mal súd za preukázané, že obaja účastníci sú bezpodielovými

spoluvlastníkmi viacerých nehnuteľností, vrátane rodinného domu, z ktorého navrhovateľka pre nezhody s odporcom odišla aj s maloletým dieťaťom, napriek tomu, že v ňom má právo bývať, pričom na spôsobe užívania domu sa s odporcom mohla dohodnúť. Ušetrila by tým náklady na cestovné a jej náklady na bývanie minimálne do času, kým sa neodstahovala k priateľovi do X., by boli takisto nižšie. Navyiac, navrhovateľka opätovne na pojednávaní pred súdom uviedla, že si proti odporcovi podala návrh vo veci predovšetkým z dôvodu, že účastníci nemajú vyporiadané ich BSM, čím sama deklarovala, že z majetku, ktorý vlastní, je spôsobilá zabezpečiť si všetky svoje potreby. Vzhľadom na skutočnosti, že obaja účastníci a teda aj navrhovateľka, majú majetok značnej hodnoty, že navrhovateľka má pravidelný mesačný príjem od svojho zamestnávateľa, aj keď len vo výške cca 300 eur mesačne, že na výživu maloletého dieťaťa, ktoré má v osobnej starostlivosti, jej odporca pravidelne prispieva a to aj nad rámec výživného, s prihliadnutím na odôvodnené náklady odporkyne súvisiace s bývaním, mal súd za to, že návrh navrhovateľky bol podaný nedôvodne, pretože navrhovateľka je schopná (a od podania návrhu vo veci samej bola schopná) sama sa živiť a preto súd návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol aplikujúc ust. § 150 O.s.p. tak, že navrhovateľku zaviazal zaplatiť odporcovi polovicu trov, ktoré mu v konaní vznikli titulom trov právneho zastúpenia, vyčíslených ako konštatuje súd v odôvodnení rozhodnutia, podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. a to napriek tomu, že navrhovateľ bol v konaní v celom rozsahu úspešný a preto mu podľa § 142 ods. 1 O.s.p. patrí plná náhrada trov konania, zohľadnil však skutočnosť, že súčasný príjem odporkyne je len o málo vyšší ako 300 eur, že z miesta bydliska sa odsťahovala, čím sa jej zvýšili mesačné náklady predovšetkým pre zlé vzájomné vzťahy účastníkov a že je to navrhovateľka, ktorá sa osobne stará o maloleté dieťa účastníkov a odporca má možnosť, zadovážiť si príjem aj zo svojich podnikateľských aktivít.

Rozsudok prvostupňového súdu v zákonom stanovenej lehote, odvolaním napadla navrhovateľka a to tak v časti, v ktorej okresný súd zamietol jej návrh na určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, ako aj v časti, v ktorej ju zaviazal v polovici znášať trovy, ktoré v konaní vznikli odporcovi, z titulu trov právneho zastúpenia. Žiadala, aby krajský súd ako súd odvolací, zmenil rozsudok prvostupňového súdu a to tak, že v celom rozsahu vyhovie jej návrhu na určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, ktorý žiadala určiť zo strany odporcu s tým, že nebude zaviazaná k povinnosti zaplatiť odporcovi trovy konania a súčasne žiadala, aby jej súd priznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Odvolanie odôvodnila tým, že v konaní došlo k vadám spočívajúcim v tom, že súd prvého stupňa nesprávne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, čím uplatnila dôvod odvolania v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., ďalej, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím uplatnila dôvody odvolania uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ O.s.p..

V odvolaní uviedla, že jej nárok, ktorým uplatňuje od odporcu sumu 1.000,- eur titulom príspevku na výživu rozvedenej manželky, je dôvodný a súd postupoval nesprávne, keď dôkazné bremeno na strane odporcu neposudzoval v tom zmysle, že toto je nedostatočné. Uviedla, že svojím návrhom nežiada nič nereálne, pretože to bol odporca, v dôsledku správania ktorého odišla zo spoločnej nehnuteľnosti pretože jej robil rôzne schválnosti, tento v súčasnosti užíva ich spoločný majetok z BSM, z plynúceho zisku z majetku, ktorý využíva pre potreby podnikania jej nič nepoukazuje, žije si nad pomery a vzhľadom k tomu, že doposiaľ súd vo veci vyporiadania ich BSM po rozvoze nerozhodol, nemôže ona disponovať so spoločným majetkom a súčasne poukázala na to, že tento príspevok na výživu rozvedenej manželky žiada len do času, pokiaľ nedôjde medzi ňou a odporcom ku konečnému vyporiadaniu BSM. V odvolaní ďalej uviedla, že v konaní bolo dostatočne preukázané, že príjmy odporcu plynúce mu z podnikania, sú dostatočné na to, aby jej mohol na výživu, ako rozvedenej manželke prispievať, pričom uviedla, že niektoré svoje príjmy a majetok odporca zatajil, prípadne boli poskytnuté skresľujúce údaje o pohybe jeho podnikania. Vo vzťahu k majetkovým pomerom odporcu poukázala na to, že maloleté deti pochádzajúce z manželstva, boli zverené rozhodnutím súdu do jej výlučnej starostlivosti, pričom to bol sám odporca, ktorý navrhol výšku výživného v sume 180 eur na mal. V. a 220 eur na mal. F.. Napriek určenému výživnému odporca však si vyživovaciu povinnosť v prospech maloletých detí v minulosti neplnil a až v dôsledku trestného oznámenia jednorazovo doplatil na výživnom sumu 2.800 eur. Poukázala na stále prebiehajúce konanie, vo veci vyporiadania BSM, ktoré doposiaľ nie je ukončené, čo je podľa

jej vyjadrenia aj dôvodom preto, že sa domáha určenia príspevku na výživu rozvedenej manželky, pretože spoločným majetkom disponuje len odporca a berie z neho 100% zisky, na ktorých sa ona žiadnym spôsobom nepodieľa. Poukázala na to, že pokiaľ prvostupňový súd v odôvodnení konštatoval, že navrhovateľka sa zo spoločnej domácnosti odsťahovala v októbri 2010 aj s mal. V. z dôvodu, že medzi účastníkmi dochádzalo k nezhodám najmä kvôli výchove detí, ide o skreslený fakt, pretože dôvod bol oveľa závažnejší a zásadne zasahoval do zdravého vývoja detí. Uviedla, že odporca vytváral také prostredie voči nej, tak že bola nútená zo spoločnej domácnosti odísť. Vo vzťahu k spoločnosti, v ktorej pracuje, t.j. J. MEK., s.r.o. uviedla, že tam pracuje od roku 2007 ako administratívna pracovníčka, pričom túto spoločnosť zakladal odporca počas trvania ich manželstva a firma podniká v priestoroch, ktoré sú predmetom vyporiadania BSM, ktorú skutočnosť sa snažil odporca ovplyvniť prevodom, v súvislosti s čím má podozrenie, že sa mohol dopustiť trestnej činnosti a preto podala na príslušnom policajnom oddelení v X., trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a. V odvolaní ďalej rozsiahlym spôsobom poukazuje na osobné, majetkové a finančné pomery odporcu, ktoré umožňujú príspevok na jej výživu, ktorý v konaní žiada, jej priznať. Rovnako rozsiahlym spôsobom poukazuje na aktivity odporcu, týkajúce sa ich spoločného majetku, ktoré podľa jej názoru prvostupňový súd pri rozhodovaní nebral do úvahy, požičiavanie rôznych finančných čiastok ešte počas trvania manželstva tretím osobám, svedčiace o tom, že odporca zatajuje reálny finančný stav a hrá sa na chudobného podnikateľa, ktorý je v núdzi, pričom v skutočnosti disponuje rozsiahlym majetkom, s ktorým účelne manipuluje. Podľa jej názoru tieto skutočnosti je nutné vziať do úvahy. Ďalej poukázala na to, že prvostupňový súd sa nezaoberal jej žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov, napriek tomu, že o toto požiadala a mala predpoklady podľa jej názoru, z dôvodu svojej zlej finančnej situácie v tomto smere uspieť, čím je konaním súdu na svojich právach poškodená. V konečnom dôsledku, namietala aj rozhodnutie súdu, ktorým ju zaviazal k náhrade trov konania v rozsahu 50% odporcovi, pretože podľa jej názoru trovy právneho zastúpenia boli vykonštruované, výrok súdu je v tomto smere neštandardný a preto, aby bola náhrada trov konania odporcovi priznaná, podľa jej názoru nebola splnená podmienka spočívajúca v tom, že tieto trovy boli vynaložené účelne.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu, žiadal rozsudok prvostupňového súdu, ako vecne správny potvrdiť a navrhovateľku zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania v sume 553,86 eur, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia a to za 1 úkon á 546,05 eur (písomné vyjadrenie k odvolaniu) a 1x režijný paušál 7,81 eur. Vo vyjadrení uviedol, že odvolanie navrhovateľky je v celom rozsahu nedôvodné, pričom po obsahovej stránke je plné nepravdivých tvrdení a ničím nepodložených domnienok. Podľa jeho názoru, v rozpore s § 72 ods. 1 Zákona o rodine, navrhovateľka svoj uplatnený nárok zdôvodňuje tým, že chce donútiť odporcu, aby súhlasil s jej verziou návrhu na vyporiadanie BSM, čo podľa jeho názoru vyplýva tak z obsahu podaného návrhu, ako aj z vyjadrení navrhovateľky, v priebehu súdneho konania. Ďalej uviedol, že je zrejmé, že to bola navrhovateľka, ktorá sama z vlastného rozhodnutia opustila spoločnú domácnosť, pričom hlavným dôvodom bolo nadviazanie známosti s iným mužom a to už v čase pred rozvodom manželstva. Zastával ten názor, že po rozvode manželstva preukázala, že je schopná zabezpečiť si príjmy, ktoré pokrývajú jej mesačné náklady v sume cca 2.000,- eur a to či už zo svojej oficiálnej mzdy, alebo z iných zdrojov, ktoré odmietla označiť, keďže ako tvrdí v návrhu, mesačne potrebuje na úhradu svojich nákladov sumu 2.100,- eur. Ďalej poukázal na to, že schopnosti, možnosti a majetkové pomery účastníkov sú približne rovnaké, pretože navrhovateľka spolu odporcom, je spoluvlastníčkou spoločného majetku v rovnakom podiele a nič jej nebráni tento majetok užívať v rovnakom rozsahu, ako odporca. Skutočnosť, že navrhovateľka disponuje s dostatočnými finančnými prostriedkami, nasvedčuje podľa neho aj to, že v konaní o vyporiadanie BSM, zaplatila svojmu právnenému zástupcovi niekoľko tisíc eur, pričom toto konanie nie je doposiaľ ukončené výlučne z dôvodov na strane navrhovateľky, ktorá nesúhlasí s iným spôsobom vyporiadania BSM ako s tým, že jej odporca vyplatí finančnú náhradu v sume 156.000,- eur. Podľa jeho názoru, sú splnené v konaní predpoklady preto, aby navrhovateľka znášala aj trovy, ktoré v konaní vznikli, pretože podľa jeho názoru, je schopná tieto uhradiť.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej zamietol návrh navrhovateľky na určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť a to z týchto dôvodov:

Na základe preskúmania správnosti uvedeného výroku rozsudku okresného súdu, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s týmito skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci a podľa § 219 ods. 2 O.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

V súvislosti s dôvodmi odvolania, odvolací súd nad rámec správnych záverov okresného súdu, považuje za potrebné dodať nasledovné:

Príspevok na výživu rozvedeného manžela je upravený v Zák.č. 36/2005 Z.z. (ďalej len „Zákon o rodine“) v ust. § 72.

Podľa § 72 ods. 1 Zákona o rodine, rozvedený manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť, môže žiadať od bývalého manžela, aby mu prispieval na primeranú výživu podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

Podľa § 72 ods. 2 Zákona o rodine, ak sa bývalí manželia nedohodnú, určí rozsah príspevku na výživu, na návrh niektorého z nich súd. Prihliadne pritom aj na príčiny, ktoré viedli k rozvratu vzťahov medzi manželmi.

Zánikom manželstva zanikajú všetky osobnostné a osobnomajetkové práva a povinnosti manželov. Zaniká teda aj vzájomná vyživovacia povinnosť medzi manželmi, ktorá má manželom zásadne zabezpečiť rovnakú životnú úroveň. Princíp ekonomickej nezávislosti oboch manželov po rozvode a zabezpečenie uspokojovania potrieb bývalých manželov, zabezpečuje predovšetkým spravodlivé vysporiadanie nárokov zo spoločného majetku. Alimentačná povinnosť, by mala byť po zániku manželstva, skôr výnimkou. Zákon o rodine, ustanovuje v citovanom ustanovení povinnosť, ktorá môže vzniknúť zásadne len po právoplatnom rozvode manželstva, spočívajúcu v povinnosti rozvedeného manžela prispievať na výživu bývalému manželovi, ktorý nie je schopný sám sa živiť. Len za splnenia týchto podmienok, oprávnenému bývalému manželovi, vznikne právo na zabezpečenie výživy. Zo znenia cit. zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o samostatný nárok s rozdielnymi podmienkami na jeho priznanie a s rozdielnym rozsahom, než je to pri nároku na vzájomnú vyživovaciu povinnosť, počas trvania manželstva. Ako správne aj v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval prvostupňový súd, po zániku manželstva má bývalý manžel právo už len na zabezpečenie primeranej výživy pre prípad, že nie je schopný sám sa živiť, nie však rovnakej životnej úrovne, ako je tomu v prípade manželov, preto súd musí vychádzať z iných kritérií než v konaní, kde sa stanovuje vyživovacia povinnosť manželovi. Oprávneným pre priznanie príspevku na výživu podľa tohto ustanovenia je bývalý manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť, pričom táto neschopnosť môže vyplývať zo subjektívnych, alebo objektívnych skutočností na strane oprávneného. Medzi subjektívne patrí zlý zdravotný stav, žiadna kvalifikácia, alebo aj strata zamestnania v dôsledku dlhodobej absencie z dôvodu výkonu osobnej starostlivosti o maloleté dieťa do troch rokov, resp. staršie dieťa, ak vyžaduje nepretržitú opateru, alebo faktická nemožnosť umiestniť dieťa do zariadenia poskytujúceho dennú starostlivosť v danom mieste, alebo faktická nemožnosť nájsť si zamestnanie. Schopnosť bývalého manžela živiť sa sám, sa však neodvodzuje len od jeho skutočných a potencionálnych zárobkových možností, ale aj od jeho majetkových pomerov. Súd prihliada na množstvo a druh jeho majetku a tiež účel, na ktorý je určený. Dôvodom pre priznanie príspevku, nie je rozdiel v životnej úrovni bývalých manželov po rozvode manželstva, ani skutočnosť, že navrhovateľovi (hoci aj výrazne) klesla životná úroveň oproti obdobiu, pred zánikom manželstva a ani to, že si vlastnou prácou nedokáže zarobiť dostatok prostriedkov na uspokojovanie potrieb v takom rozsahu, ako za trvania manželstva. Jedinou relevantnou skutočnosťou je fakt, že bývalý manžel, nie je schopný sám sa živiť. Životná úroveň bývalých manželov sa neskúma, ani neporovnáva.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo a v priebehu konania sporným nebolo, že manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené rozsudkom OS Prievidza č.k. 12C/77/2010-22 zo dňa 03.06.2010 z čoho je zrejmé, že v čase podania návrhu v preskúmvanej veci, navrhovateľka spĺňala podmienku pre

uplatnenie tohto nároku z hľadiska ust. § 72 Zákona o rodine, spočívajúceho v práve uplatniť si príspevok na výživu rozvedenej manželky. Z dokazovania však ďalej vyplynulo, že je zamestnaná v spoločnosť J. F. s.r.o. so sídlom v Z. J., s priemerným mesačným netto príjmom 307,81 eur, z čoho vyplýva, že z hľadiska cit. zákonného ustanovenia, ju nemožno považovať za osobu, ktorá nie je schopná sama sa živiť, čo má za následok, že tu absentuje splnenie základného kritéria preto, aby jej súd mohol priznať príspevok na jej výživu, ako rozvedenej manželky, ktorého sa v tomto konaní domáha. Ako správne uviedol v odôvodnení aj prvostupňový súd, účastníci majú v BSM viaceru nehnuteľností aj hnuteľných vecí, ktoré sú predmetom vyporiadania ich BSM v konaní, vedenom pred OS Prievidza pod č.k. 11C/4/2011, v ktorom doposiaľ nebolo meritórne rozhodnuté. Už zo skutočnosti, že navrhovateľka si v predmetnom konaní uplatňuje titulom vyrovnania podielov sumu, presahujúcu 150.000,- eur je zrejmé, že v ich bezpodielovom spoluvlastníctve je majetok značnej hodnoty. V čase rozvodu, bola odporcovi stanovená vyživovacia povinnosť v prospech maloletých detí pochádzajúcich z manželstva a to na V. vo výške 180,- eur mesačne a mal. F. vo výške 220,- eur mesačne. V osobnej starostlivosti navrhovateľky zostala už len mal. V., odporca si vyživovaciu povinnosť plní. Pokiaľ za tejto situácie, prvostupňový súd s prihliadnutím nielen na pravidelný mesačný príjem navrhovateľky, ale na jej celkové majetkové pomery ustálil, že navrhovateľka je schopná sama sa živiť, s poukazom na čo návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol, je jeho rozhodnutie, aj podľa názoru odvolacieho súdu, vecne správne. Je právne bezvýznamné tvrdenie navrhovateľky, o vysokých príjmoch odporcu a jeho aktuálne vysokej životnej úrovni, pretože na tieto skutočnosti by mohol súd prihliadať len v prípade, ak by predmetom konania bolo rozhodovanie o nároku navrhovateľky z titulu výživného, ako manželky, kde pri stanovení jej výšky, by súd túto musel ustáliť tak, aby životná úroveň oboch manželov, bola v zásade rovnaká. V prípade tohto nároku, však sú schopnosti a možnosti povinnej osoby, teda odporcu, relevantné len v prípade, ak by súd dospel k záveru, že navrhovateľka je osobou, ktorá nie je schopná sama sa živiť, o ktorý prípad, však na strane navrhovateľky nejde.

S poukazom na vyššie uvedené, preto odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej zamietol návrh navrhovateľky na určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, za použitia § 219 ods. 1 O.s.p., ako vecne správny potvrdil.

Preskúmaním rozsudku v časti, v ktorej zaviazal prvostupňový súd navrhovateľku na zaplatenie náhrady trov konania v rozsahu 50% odporcovi, odvolací súd dospel k záveru, že v tejto časti je potrebné napadnutý rozsudok za použitia § 220 O.s.p. zmeniť a to z nasledovných dôvodov:

Navrhovateľka v konaní úspešná nebola, preto v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. prináleží právo na náhradu trov konania v celom rozsahu odporcovi, ako úspešnému účastníkovi v konaní, v rozsahu, v ktorom ich účelne vynaložil na obranu svojho práva. Odporcom uplatnené trovy, pozostávali z trov právneho zastúpenia, ktoré si tento uplatnil vo výške 2.768,40 eur. Okresný súd aplikujúc ust. § 150 O.s.p. uložil navrhovateľke, zaplatiť odporcovi ním uplatnené trovy z titulu trov právneho zastúpenia v 1-ici a to s prihliadnutím na výšku jej súčasného mesačného príjmu a ďalšie v odôvodnení uvedené skutočnosti.

Podľa § 150 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom, alebo sčasti priznať.

Cit. zákonné ustanovenie, predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok konania (§ 142 O.s.p.). Podľa neho súd výnimočne nemusí priznať náhradu trov konania celkom, alebo sčasti, v prípade existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, čo znamená, že nemusí zaviazat' neúspešného účastníka, nahradiť trovy konania úspešnému účastníkovi. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa, musí súd prihliadať na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania (teda nielen toho účastníka, ktorého by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj toho účastníka, ktorého majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov konania dotknutá) a všímať si aj okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde. Odvolací súd je zhodne s prvostupňovým súdom toho názoru, že v danom prípade je tu existencia okolností hodných osobitného zreteľa, odôvodňujúcich uplatnenie výnimky pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade a to odlišne od zásady zodpovednosti za výsledok, avšak na rozdiel od okresného súdu tieto okolnosti odôvodňujú nepriznanie náhrady

trov konania odporcovi zo strany navrhovateľky v celom rozsahu a nielen v rozsahu jednej polovice, ako to ustálil vo svojom rozhodnutí okresný súd. Okolnosti hodné osobitného zreteľa opodstatňujúce uplatnenie tejto výnimky, odvolací súd videl predovšetkým vo výške mesačného príjmu navrhovateľky, ktorý je nepatrne nad úrovňou 300,- eur mesačne, v tom, že sa výlučne sama stará o maloleté dieťa pochádzajúce z manželstva, pričom na druhej strane, teda na strane odporcu, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, sú príjmy ďaleko vyššie, ako príjmy navrhovateľky, ktoré skutočnosti síce na jednej strane neodôvodňujú priznanie uplatneného nároku navrhovateľkou, avšak na druhej strane, viedli súd k záveru, že za daných okolností, by zaplatenie uplatnených trov konania odporcovi, navrhovateľke značne sťažilo zabezpečenie jej základných odôvodnených potrieb, pričom vzhľadom na osobné, majetkové a finančné pomery odporcu, podľa názoru odvolacieho súdu, zistená majetková sféra na jeho strane, týmto výnimočným nepriznaním náhrady trov konania, závažným spôsobom dotknutá nebude.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, preto odvolací súd, napadnutý rozsudok v časti náhrady trov konania, za použitia § 220 O.s.p. zmenil tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal.

Navrhovateľka následne potom, ako súd prvého stupňa meritórne rozhodol, podaním doručeným súdu dňa 11.10.2012, požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov a zaslanie príslušného formulára. Ako vyplýva z úpravy sudcu na č.l. 130 spisu, navrhovateľke bolo zaslané na vyplnenie Tlačivo na preukázanie jej osobných, majetkových a zárobkových pomerov, ktoré však, ako vyplýva zo spisového materiálu, súdu vyplnené nevrátila. Vychádzajúc z ust. § 211 ods. 1 veta štvrtá O.s.p., povinnosťou odvolacieho súdu, po dôjdení odvolania, je rozhodnúť aj o návrhoch podľa § 138 ods. 1 O.s.p. vrátane tých, o ktorých nerozhodol súd prvého stupňa.

Podľa § 138 ods. 1 O.s.p., na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom, alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné, alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie, alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení, sa však nevracajú. Vychádzajúc z cit. zákonného ustanovenia, teda rozhodnými skutočnosťami preto, aby účastníkovi mohlo byť priznané celkom, alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, je existencia pomerov účastníka, takéto oslobodenie odôvodňujúcich, rovnako významná je však aj povaha uplatňovaného nároku a výška súdneho poplatku v prejednávanej veci, ako aj skutočnosť, že nejde o svojvoľné, alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie, alebo bránenie práva.

V zmysle § 4 ods. 2 zák.č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, je navrhovateľka v tomto konaní vzhľadom k tomu, že uplatňuje svoj nárok na určenie príspevku na výživu, oslobodená od platenia súdnych poplatkov. Z uvedeného teda vyplýva, že jej poplatková povinnosť v konaní nevznikla. Už len z tohto pohľadu je jej žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, v predmetnom konaní nedôvodná. Prvostupňový súd ju na splnenie žiadnej poplatkovej povinnosti, ako vyplýva z obsahu spisu ani nevyzval, preto tvrdenie navrhovateľky, že bola poškodená postupom okresného súdu, ktorý bezodkladne o tejto jej žiadosti nerozhodol, je neopodstatnené. Na strane navrhovateľky, nie je však ani existencia takých okolností, ktoré by opodstatnene mohli viesť k záveru o dôvodnosti priznania jej oslobodenia od súdnych poplatkov a to či už z hľadiska jej neúspešnosti v tomto konaní, ako aj z hľadiska toho, že pri posudzovaní jej osobných, majetkových a zárobkových pomerov, vo vzťahu k tejto jej žiadosti, nemožno vychádzať len z jej príjmu, ale aj z celkových osobných, majetkových a zárobkových pomerov, ktoré už len z hľadiska odhadovanej hodnoty majetku patriaceho do BSM, v žiadnom prípade na strane navrhovateľky, takýto záver súdu neodôvodňujú.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, preto odvolací súd navrhovateľke, za použitia cit. zákonného ustanovenia, oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol za použitia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s § 150 O.s.p. a vychádzajúc z rovnakých skutkových okolností, rozhodujúcich pre uplatnenie výnimky z aplikácie zásady

úspechu v prvostupňovom konaní, rovnako tak aj v prípade trov odvolacieho konania, odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.